

Arrest

nr. 216 461 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8 / 5
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juni 2015 dient de verzoeker bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming (asielaanvraag) in.

Op 31 januari 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 26 juni 2017 dient de verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 juli 2017 beslist de commissaris-generaal tot de weigering van de inoverwegingname van dit tweede verzoek om internationale bescherming.

Op 3 augustus 2017 beslist de gemachtigde van de voormalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Dit bevel is de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 1 artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : S.

voornaam : A.

geboortedatum : 30.06.1999

geboorteplaats : S.

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/07/2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 ° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt. aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.
(…)”*

Op 18 oktober 2017 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 193 859 het beroep dat de verzoeker had ingesteld tegen de beslissing van 27 juli 2017 houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudig verzoek om internationale bescherming.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Ter terechtzitting doet de verwerende partij uitdrukkelijk afstand van de exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep, die in de nota met opmerkingen werd opgeworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De verzoeker betoogt als volgt:

“Het beginsel van behoorlijk bestuur legt de administratieve overheid de verplichting tot voorzichtigheid en zorgvuldigheid op.

In casu werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan verzoekende partij, ofschoon zij een schorsend beroep heeft ingesteld bij Uw Raad tegen de beslissing van weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen door het CGVS op 27.07.2017.

Het bevel om het grondgebied te verlaten – bijlage 13 quinquies, wordt als volgt gemotiveerd:

[...]

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, meer bepaald naar het cassatie-arrest van 11 mei 2017 (RvS, nr 238.170).

In deze zaak besliste de Raad van State dat indien de DVZ een beslissing neemt waartegen een automatisch schorsend beroep mogelijk is, die beslissing niet gepaard mag gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) indien het BGV steunt op dezelfde feiten als deze die geleid hebben tot de beslissing waartegen een schorsend beroep open staat. Ook het Hof van Cassatie (HvC 26 april 2017, P.17.0375.F/1) heeft dit bevestigd.

Verzoeker verblijft niet onwettig op het Belgisch grondgebied.

Tijdens de behandeling van het schorsend beroep dat verzoeker instelde tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS van 27 juli 2017 bij de RvV, mag geen uitwijzingsbeslissing gedwongen uitgevoerd worden, maar volgens de voormelde recente rechtspraak van de Raad van State mag er tijdens deze periode ook geen uitwijzingsbeslissing genomen worden door de DVZ, precies omdat verzoeker niet onwettig verblijft op het grondgebied en art.39/79 (39/70)Vw. niet toelaat om een uitwijzingsbeslissing te nemen tijdens de schorsende beroepstermijn.

Door aldus wél een BGV (bijlage 13 quinquies) aan verzoeker te betekenen, schendt de DVZ art. 39/70 Vw.

Ook het beginsel van behoorlijk bestuur wordt geschonden daar de overheid heeft niet gehandeld met de nodige voorzichtigheid en zorgvuldigheid.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en

of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de thans bestreden beslissing, bepaalt:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd. Het eerste lid is niet van toepassing wanneer een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement zoals vastgesteld in toepassing van artikel 57/6/2 en:

1° betrokkene een eerste volgende asielaanvraag heeft ingediend binnen de achtenveertig uur voor zijn verwijdering louter teneinde de uitvoering van een beslissing die tot zijn verwijdering van het grondgebied zou leiden, te vertragen of te hinderen; of

2° betrokkene een nieuwe volgende asielaanvraag indient na een definitieve beslissing over een eerste volgende asielaanvraag.”

De verzoeker stelt in zijn enig middel dat hij wel degelijk legaal in België verbleef en dat de termijn om een schorsend beroep in te stellen bij de Raad tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag nog niet verstreken was op het moment dat het thans bestreden bevel werd getroffen. De verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, meer bepaald naar het arrest van 11 mei 2017 (RvS 11 mei 2017, nr. 238.170) en van het Hof van Cassatie (HvC 26 april 2017, P.17.0375.F/1), waaruit zou blijken dat tijdens de schorsende beroepstermijn geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgeleverd. Door hem wél een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) te betekenen, heeft de gemachtigde volgens de verzoeker niet zorgvuldig gehandeld.

De Raad merkt op dat de feitelijke omstandigheden van het arrest van de Raad van State met nr. 238.170 van 11 mei 2017, waarnaar de verzoeker verwijst, geheel niet te vergelijken zijn met verzoekers situatie. In de zaak die tot het voormelde arrest van de Raad van State heeft geleid, nam het bestuur een beslissing waarbij een einde werd gesteld aan het verblijf in toepassing van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, waarbij terzelfdertijd een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen. Het beroep dat werd ingediend tegen zowel de beslissing die een einde stelt aan het verblijf, als tegen het bijbehorende bevel om het grondgebied te verlaten, werd door de Raad verworpen in zoverre het gericht was tegen de beslissing die een einde stelt aan het verblijf. De Raad ging echter wel over tot de vernietiging van het bijbehorende bevel om het grondgebied te verlaten omdat artikel 39/79 van de vreemdelingenwet expliciet voorziet dat er geen verwijderingsmaatregel mag worden genomen zolang de beroepstermijn en het onderzoek van het beroep tegen een beslissing die een einde stelt aan het verblijf lopende is. Dit standpunt werd gevolgd door de Raad van State. In de huidige zaak is er geen sprake van een toepassing van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet.

Uit de bepalingen van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet blijkt dat een beslissing van het Commissariaat-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet is opgenomen in de lijst van het tweede lid van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet. De schorsende werking van een beroep tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal inzake een verzoek om internationale bescherming, kan worden afgeleid uit artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, maar dus niet uit artikel 39/79 van de vreemdelingenwet. In tegenstelling tot artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, bepaalt artikel 39/70 van de vreemdelingenwet niet dat *“geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling (mogen) worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend”*, maar enkel dat *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen (kan) worden uitgevoerd”*.

Het arrest van de Raad van State met nr. 238.170 is dan ook niet op het geval van de verzoeker van toepassing.

Het arrest van het Hof van Cassatie van 26 april 2017 (P.17.0375.F/1), waarnaar eveneens wordt verwezen, stelt voorts enkel dat wanneer aan een vreemdeling een bijlage 35 wordt afgeleverd, deze vreemdeling niet illegaal op het grondgebied verblijft, ook al vermeldt de bijlage 35 uitdrukkelijk *“De*

betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.” Dit arrest spreekt zich dus niet uit over de vraag of er al dan niet een verwijderingsmaatregel kon worden getroffen door het bestuur.

De Raad wijst erop dat de verzoeker inderdaad een opschortende procedure heeft ingeleid bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 27 juli 2017 houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het loutere feit dat de verzoeker een schorsend beroep had ingediend tegen deze beslissing van de commissaris-generaal, impliceert evenwel niet dat hij over een legaal verblijf beschikte dat aan het nemen van een verwijderingsmaatregel in de weg zou staan. Een dergelijk beroep heeft wel tot gevolg dat tijdens de beroepstermijn en tijdens het onderzoek van dit beroep geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet).

In recente rechtspraak bevestigt het Hof van Justitie van de Europese Unie dat een derdelander, tenzij hij of zij is gerechtigd op een verblijf op een andere rechtsgrond, illegaal verblijf heeft, in de zin van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, zodra zijn verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg door de beslissingsautoriteit is afgewezen, en dit ongeacht het feit dat toestemming is verleend om in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel tegen deze afwijzing te blijven (HvJ Grote Kamer 19 juni 2018, C-181/16, *Gnandi*, § 41; HvJ 5 juli 2018, C-269/18, *PPU*, § 47 (beschikking)).

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat een terugkeerbesluit kan worden vastgesteld van zodra het verzoek om internationale bescherming werd afgewezen door de beslissingsautoriteit – in voorliggende zaak het Commissariaat-generaal – ten aanzien van een onderdaan van een derde land, zonder de uitkomst van het beroep in rechte tegen die afwijzing af te wachten, op voorwaarde dat de betrokken lidstaat waarborgt dat alle rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit worden geschorst in afwachting van de uitkomst van dit beroep. Dergelijke waarborg wordt volgens het Hof geboden door artikel 39/70 van de vreemdelingenwet omdat aan de persoon die om internationale bescherming verzocht heeft, het recht wordt toegekend om tijdens de beroepstermijn en tijdens het onderzoek van het beroep, op het Belgische grondgebied te verblijven.

De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij niet onwettig op het Belgisch grondgebied verbleef en waar hij betoogt dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven, zolang de beroepstermijn liep tegen de beslissing van de commissaris-generaal. De verzoeker toont met zijn uiteenzetting evenmin aan dat artikel 39/70 van de vreemdelingenwet zich zou verzetten tegen het loutere nemen van een beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten, zonder dat dit bevel wordt uitgevoerd (*quod in casu*). Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoeker het determinerend motief in de bestreden beslissing, met name dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum waardoor hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten (artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet), niet betwist.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht of van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat het bestuursrecht geen uniek en enig “*beginsel van behoorlijk bestuur*”, maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur, kent. De verzoeker laat na te verduidelijken welk ander beginsel van behoorlijk bestuur, buiten de hierboven reeds besproken beginselen, hij geschonden acht. De verzoeker kan zich dan ook niet op ontvankelijke wijze beroepen op een schending van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*”.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE